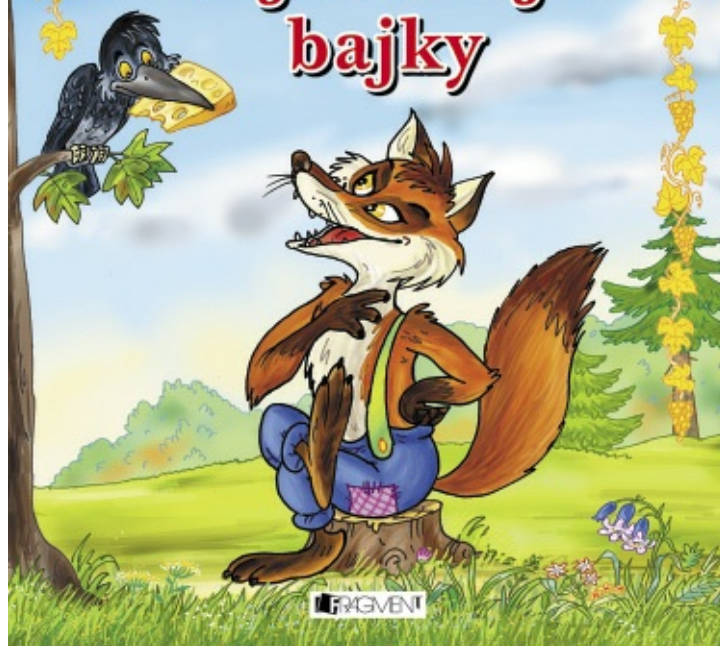

Vypravuje Jana Eislerová - Ilustroval Antonín Šplíchal

Ezop - La Fontaine - Krylov

Nejznámější bajky

FRAGMENT

Nejznámější bajky

Ezop, La Fontaine, Krylov

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Vypravuje Jana Eislerová
Ilustroval Antonín Šplíchal
Nejznámější bajky – Ezop, La Fontaine, Krylov – e-kniha
Copyright © Fragment, 2014

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ezop - La Fontaine - Krylov

Nejznámější bajky

Vypravuje Jana Eislerová
Ilustroval Antonín Šplíchal

 FRAGMENT

Obsah

Bajky podle Ezopa

Liška a čáp
Liška a havran
Polní myš a městská myš
Liška a hrozny
Vlk a koza
Zajíc a želva
Lev a myš
Lev a pastýř
Dva kohouti
Dub a rákosí
Myška, kohout a kocour
Vlk v rouše beránčím
Osel a vlk
Dva chlapci a medvěd
Chytré kůzlátko

Bajky podle La Fontaina

O chamtivém psu
Lišák a kozel
O tvrdohlavých kozách
Myši a kocour
Vlk a pes
Slepice, která snášela zlatá vejce
Jelen a jeho parohy
O kohoutovi a lišce
O dvou oslech
O mravenci a holubovi

Bajky podle Krylova

Statečný osel
Medvědí služba
Vlk a beránek
Svině pod dubem
Osel a slavík
Studovaný lev
Mouchy a včela
Orel a slepice
Vyznamenaný osel

Liška a čáp

Jednou se liška zatoulala k lesnímu jezírku. Spatřila čápa, jak pomalu kráčí rákosím na svých vysokých nohách a dlouhým zobákem prohledává dno, aby ulovil něco k snědku.

Chvíli ho pozorovala a pomyslela si: „Jak si důležitě a rozvážně vykračuje! Jak je důstojný a spokojený sám se sebou! Co kdybych si z něho trochu vystřelila?“

Zavolala: „Čápe, už dlouho tě obdivuji! Máš krásné čistě bílé peří a tvoje chůze je neobyčejně elegantní. Chtěla bych, abychom se lépe poznali a spřátelili se spolu. Mohu tě zítra pozvat k sobě na oběd?“

Čáp byl trochu překvapen, ale nečekané pozvání ho potěšilo. Nenapadlo ho, že se mu liška vysmívá. „Když mě tak zdvořile zveš,“ odpověděl, „nemohu přece odmítnout. Přijdu rád.“

Druhý den před polednem zamířil k liščímu obydlí a už z dálky cítil vůni výborné polévky.

„Vítám tě, příteli,“ promluvila liška, „posad se, jídlo bude hned.“ A nalila polévku na dva mělké talířky. Čáp svým dlouhým zobákem jezdil po talířku, ale ani trochu polévky se mu nepodařilo nabrat. Liška naopak svůj talířek vylízala do poslední kapky.

Pak se naoko starostlivě zeptala: „Chutnala ti moje polévka, čápe? Dala jsem si dnes zvláště záležet, aby byla co nejlepší.“

Čáp pochopil, že si z něj zlomyslná liška ztropila ošklivý žert. Ale nedal na sobě nic znát,

slušně poděkoval a řekl jakoby nic: „Jsi dobrá kuchařka, liško, děkuji ti. Sluší se, abych ti tvou pohostinnost oplatil. Zítra tě na oplátku zvu na oběd já.“

„To je ale hlupák, ten čáp,“ říkala si liška v duchu, „odešel hladový a ještě mi poděkoval.“

Nazítří se hladová liška objevila u čápa přesně v poledne. Čáp už měl polévku připravenou ve dvou vysokých džbáncích s úzkým hrdlem. Popřál lišce dobrou chuť, ponořil zobák do džbánu a pochutnával si na polévce. A liška? Ať se snažila sebevíc, do úzkého džbánu hlavu neprostrčila a jazykem na polévku nedosáhla.

„Chutnala ti, liško, má polévka?“ ptal se spokojený čáp. „To ti pěkně děkuji, čápe, mám větší hlad, než když jsem přišla,“ zlostně odsekla liška a bez rozloučení odešla.

„Jak ty mně, tak já tobě,“ pomyslel si čáp.

Zlomyslný žert si zaslouží odplatu.

Liška a havran

Na kraji lesa na větvi rozložitého dubu seděl havran a v zobáku držel kus sýra. Cesta z vesnice, kde sýr ukradl, ho unavila a odpočíval.

Po pěšině se k dubu blížila liška. „Vida, havran,“ řekla si. „Drží v zobáku nějakou dobrotu!“ Když přišla blíž, poznala, že je to sýr, a začaly se jí na tu lahůdku sbíhat sliny.

„Neumím sice létat a šplhat po stromech a nedokážu havrana chytit,“ řekla si, „ale zkusím to jinak! Nadarmo se o mně neříká, že jsem chytrá liška.“

Posadila se pod stromem a zavolala vzhůru: „Dobrý den, milý havrane, jak je to dlouho, co jsme se neviděli! Ale musím tě pochválit, vypadáš teď velmi dobře, jistě se ti dobře daří. Máš krásné peří. A jak se nádherně leskne! Černá barva je letos velice módní a uděláš v ní dojem i v té nejlepší společnosti.“

Havran neodpověděl, držel v zobáku sýr a pomyslel si: „Liška má pravdu, tušil jsem už dávno, že moje černé peří je opravdu elegantní.“

Liška se nedala odradit a pokračovala v lichotkách: „Havrane, tvůj zobák má neobyčejně krásný a ušlechtilý tvar. Je jako stvořený ke zpěvu. Bohužel jsem ještě nikdy neslyšela tvůj hlas, ale o tvém nádherném zpěvu si vyprávějí všechna zvířata v širokém okolí. Kdo prý tě jen jedenkrát uslyší zpívat, musí si tě zamilovat a nikdy už nechce slyšet zpívat nikoho jiného.“

Havran si pomyslel: „Podívejme, ani nevím, že můj zpěv je tak krásný, že se o něm dokonce mluví. Ale proč ne, můj silný hlas je pokaždé slyšet široko daleko. Liška je chytrá, ví o všem, co

se povídá mezi zvířaty, bude mít asi pravdu.“

Zatímco havran přemýšlel, liška se v duchu radovala, jak se její lest daří.

„Milý havrane, splň mi jediné přání,“ žadonila lživě hlasem sladkým jako med. „Zaspívej mi, prosím, písničku, třeba jen krátkou, abych konečně mohla obdivovat krásu a sílu tvého hlasu.“

Havrana ještě nikdy nikdo takhle nepochválil. Neodolal liščiným lichotkám, najednou byl sám na sebe pyšný a pýcha mu zatemnila rozum. Aby lišce předvedl svůj zpěv, načepýřil se, roztáhl křídla a ze všech sil hlasitě zakrákal. Jak otevřel zobák, sýr spadl lišce k nohám.

Popadla ho, a než se havran vzpamatoval, byla pryč.

Měj se na pozoru před těmi, kdo ti přehnaně lichotí.

Polní myš a městská myš

Městská myš jednou přišla na návštěvu na venkov ke své příbuzné polní myši. Radostně se přivítaly a sotva si pověděly všechny novinky, chystala se městská myš k návratu domů.

„Milá sestřenko,“ podivila se polní myška, „myslela jsem, že se u mě zdržíš déle. Chtěla jsem ti ukázat naše pole a louky a seznámit tě se sousedy. Viděla bys, jak je u nás na venkově hezky.“

„Nezlob se, drahá,“ řekla městská myš, „ale jsem zvyklá na své pohodlí. Ty, jak vidím, nežiješ zrovna v blahobytu. Tvůj dům je chudě zařízený a těch pár zrněk a kůrka chleba k obědu, to nejsou právě vybrané lahůdky. Já žiji v domě u bohatých lidí. Tam se všechno jen leskne, běhám po perských kobercích a o pochoutkách, které si denně dopřávám, se tobě může jen zdát. Abys neřekla, že jsem nevděčná, zvu tě na oplátku na návštěvu k sobě. A když se ti v mém domě zalíbí, můžeš u mě zůstat napořád.“

Polní myšce bylo trochu líto, že se bohaté příbuzné její skromný příbytek a jednoduché pohoštění nelíbí. Ale srdečné pozvání na návštěvu do města ji potěšilo. „Děkuji ti za pozvání, sestřenko, máš dobré srdce,“ řekla, „určitě se k tobě vypravím. Jen co se rozloučím s rodinou a známými, začnu se chystat na cestu.“

Když polní myška dorazila do města, její sestřenka ji přivítala a provedla ji po domě. Polní myška se nemohla vynadívat na široká schodiště a prostorné pokoje, žasla nad množstvím drahocenných věcí. Všechno bylo tak nádherné, až oči přecházely. Pak ji sestřenka zavedla do komory, kde byla připravena spousta lahůdek – sýry, slanina, maso, koláče i dorty.

Myšky začaly hodovat, ale najednou se ozval nějaký šramot. Městská myška ustrašeně vyskočila od jídla a prchala do svého úkrytu. Polní myšce nezbylo nic jiného než ji následovat. Tak seděly dlouhou dobu bez hnutí v těsné díře, dokud šramot neustal. Teprve po dlouhé chvíli se odvážily vylézt ven.

„Pojď, ochutnej ještě koláč,“ lákala sestřenku městská myš. Ale polní myšku přešla na dobroty chuť. Doposud ji nepřešel strach, který prožívala po celou dobu, dokud trvalo nebezpečí.

„Milá sestřenko,“ řekla smutně, „nemohu u tebe zůstat. Můj domov je sice chudobný a nemohu ani pomyslet na dobroty, jaké máš ty. Zato se mohu najíst v klidu a beze strachu. Nehněvej se, ale odcházím zpátky na venkov, tam je můj domov, tam se nemusím ničeho bát.“

Život v blahobytu nebývá vždycky šťastný.

Liška a hrozny

Liška se naučila chodit do blízké vsi na slepice. Dokázala se potichu vloupat do kurníků a její návštěvu pokaždé zaplatila některá slípka životem. Jeden sedlák už měl dost jejích lotrovin a na lišku si počíhal. Nakonec ji jedné noci přistihl. Jen taktak se stačila dát na útěk. „Jen počkej, zlodějko, já ti ukážu!“ křičel, hodil po lišce kámen a málem ji přizabil. Lišku pronásledoval i sedlákův pes. Utíkala před ním ze všech sil a nakonec se jí podařilo ukrýt se v dolíku pod jakousi zídkou. Když po nějaké chvíli pes odběhl s nepořízenou, vylezla ze svého úkrytu. Po zídce se pnul vinný keř, z něhož visely nádherné fialové hrozny.

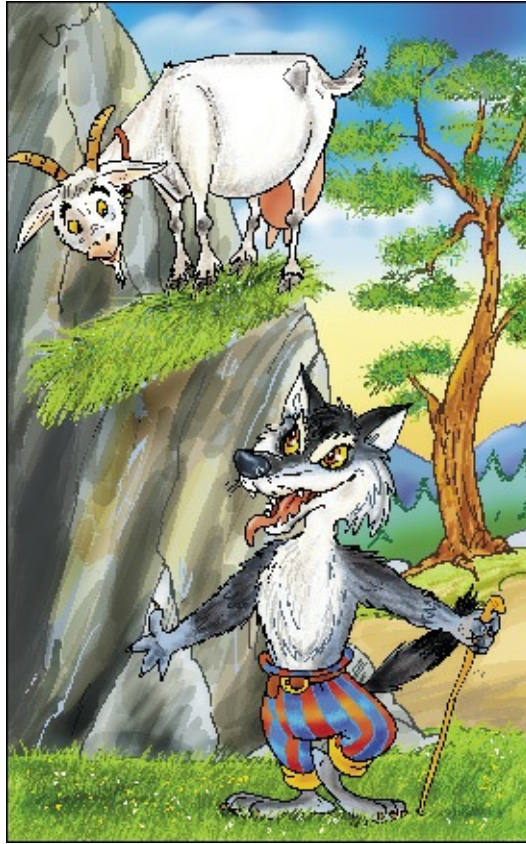
Hladová liška dostala na hrozny chuť. „Vypadají dobře, jsou veliké, pár si jich natrhám, alespoň trochu zaženu hlad,“ rozhodla se. Ale ouvej! Ať se natahovala, jak chtěla, ať vyskakovala, jak nejvýš uměla, nepodařilo se jí ani na jeden hrozen dosáhnout. Nevzdala se hned a zkoušela šplhat po keři. Veškerá námaha však byla marná. Když odcházela s prázdným žaludkem, řekla si: „Co je mi po hroznech, vypadá to, že jsou pořádně kyselé, jen bych si zkazila chuť.“

Nepomlouvej to, co nedokážeš sám získat.

Vlk a koza

Vlk měl velký hlad, toulal se lesem a přemýšlel, jak sehnat něco dobrého k jídlu. Náhle uviděl na vysokém skalisku kozu. Klidně okusovala trávu a větvičky a nevěděla, že ji vlk pozoruje.

„Tebe bych si dal k obědu a možná by mi zbylo i na večeři,“ pomyslel si vlk. Ale protože nedokázal lézt po skalách, pomalu se loučil s myšlenkou na dobrý oběd.

„Kdybych tak mohl kozu přilákat k sobě dolů,“ řekl si v duchu. A dostal nápad: „Dobrý den, kozičko,“ pozdravil zdvořile, „to máme dnes krásný den. Závidím ti, jak jsi obratná, když dokážeš vyšplhat po kamení do takové výšky. Ale proč na skalisku okusuješ ubohou travičku? Tady pod skálou je tráva vysoká, šťavnatá a jemná jako hedvábí. Seběhni dolů, uvidíš, jak si pochutnáš!“

Koza nebyla hloupá. Hned uhodla, o co vlkovi jde: „Vlku, divím se, že se najednou staráš o mé dobro a zajímá tě, zda je tráva, kterou jím, zelená nebo suchá. Nesháníš spíš pochoutku pro sebe? Kdybych seběhla dolů, co se se mnou stane?“

Pak si už vlka nevšímal a dál se pásla na skalisku. Vlk musel odejít s nepořízenou.

Ne každý, kdo ti lichotí, to s tebou myslí dobře.